

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: Udrag fra ANSIGT TIL ANSIGT

Citation: Nansen, Peter: "Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-idm140127435239568/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

over Kærligheden til sig selv. Skulde han det aldrig?

Hans Hoved smertede; Tvivlen og Angsten pressede Blodet til Hjærtet, og hans Gane var sammenpresset tør. Graaden trængte sig op; men det blev kun til spændte Trækninger i Ansigtet; og denne Graad uden Taarer syntes ham et spottende Billede paa hele Tomheden i hans Liv.

Han fo'r sammen i nervøs Rystelse ved smaa hurtige Skridt inde fra Skoven. Men da han fik set, at det kun var to unge Damer i lyse Sommerkjoler og med røde Parasoller, der kom henne mellem Træerne, fra den smalle Skovsti, skammede han sig over sin barnagtige Spøgelsefrygt ved højlys Dag. Forvirret og ør i Hovedet rettede han sig op, fik akkurat Tid til at indtage en nonchalant Stilling støttet op mod Træet og til at gribe den udslukte Cigaret, der laa ved Siden af ham i Græsset.

De unge Damer havde faaet Øje paa ham, og han følte, at de hviskede om ham. Idet de passerede forbi, med lidt febrilske Skridt, som Soldater, der marcherer under Fjendens Ild, faldt Eftermiddags-solen saa fristende varm paa deres hvide Nakker, og han hørte den ene sige: „Hvor han var smuk!“

Han sprang op og rystede Uhyggen af sig. Han saa sig omkring i Skoven. Saa det var dér mellem de solplettede Bøgetræer, at han havde set Røvere; saa det var den gemytlige gamle Knastgren dér, der havde villet slaa ham ihjel! Og han svippede til den med sin Stok, saa smuldrende Mos regnede ned over ham.

Saa tændte han sin Cigaret og skyndte sig efter de to Damer ad Vejen ned til Taarbæk. Han gik rank og let, nynnede saa smaat og smækkede Hoveder af Fandens Mælkebøtter, der voksede i An-

sigtet af hans Skygge, som løb ind over Græs-rabatten ved Kanten af Stien. Snart havde han indhentet Damerne, og da han gik dem forbi, sendte han dem et triumferende smilende Blik, som blev besvaret.

Nede paa Strandvejen var der livligt med Damer og Herrer, som promenerede efter Middagen, med Herskabsvogne og Omnibusser, som kom fra Bane-gaarden. Her i dette pulserende Liv fandt han atter ganske sin Ligevægt. Langsomt, sin Skønhed bevidst, drev han ned gennem Taarbæk, fangende Damernes Blik, trækkende i Form af kokette Smil Veksler paa fremtidige Møder.

Ved Bellevue standsede han. Bøjet frem over Rækværket foran den skraanende Plæne stod han og stirrede ud over Sundet, der laa og vuggede sig blødt som i en Hængeskøjle.

Hans Blik fulgte en lille Damper, der søgte over ad Skaane til, og, mens unge Tanker fyldte hans Bryst, pressede han overmodigt Tænderne sammen og krusede Læberne til et Smil. Og idet hans Haand langsomt gled ned fra Rækværket, mumlede han hen for sig:

„*Quand même* — Livet er lyst, og jeg skal vel vide at fange Lykken.“

Saa gik han døvent ned mod Anlægsbroen.
